

ODPIS

Sygn. akt VIII U 3702/15

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSR del. do SO Maciej Nawrocki

Protokolant st. prot. sąd. Magdalena Pelz

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016 r. w Poznaniu

odwołania **E. B.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 10 grudnia 2015r., znak: (...)

w sprawie **E. B.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o odsetki

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu odsetki za opóźnienie w wypłacie świadczenia tj. renty przyznanej decyzją o wznowieniu wypłaty z dnia 25 listopada 2015r. – za okres od dnia 26 stycznia 2015r. do dnia 30 listopada 2015r.,**
- 2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.**

/-/ Maciej Nawrocki

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 grudnia 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., na podstawie art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa), po rozpoznaniu wniosku złożonego w dniu 2 grudnia 2015 r., odmówił E. B. wypłacenia odsetek.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż w związku z tym, że wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 października 2015 r. przyznający prawo do renty okresowej z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jest podstawą do przyznania renty, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się datę wpływu do organu rentowego prawomocnego wyroku (19 listopada 2015 r.) oraz zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy dostarczone w dniu 25 listopada 2015 r. Decyzją z dnia 25 listopada 2015 r. Zakład przyznał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a należność wynikająca z tej decyzji została wypłacona w najbliższym możliwym terminie płatności, tj. 2 grudnia 2015 r. Zatem organ rentowy nie pozostaje w zwłoce w wypłacie świadczeń. /vide decyzja w aktach ZUS/

Dnia 15 grudnia 2015 r., **E. B.**, w formie i terminie przewidzianym prawem złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o wypłatę odsetek od 1 listopada 2014 r. do 31 listopada 2015 r.

W uzasadnieniu podniósł, iż wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 października 2015 r. przywrócono mu prawo do renty. Ponadto z opinii wynika, że jest nadal niezdolny do pracy, a tym samym od dnia 1 listopada 2014 r. przysługiwała mu renta. Natomiast organ rentowy wypłacił zaległą należność zgodnie z wyrokiem sądu w dniu 3 grudnia 2015 r. bez odsetek. /vide odwołanie k. 2 akt/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. w odpowiedzi na odwołanie przytoczył argumentację prawną i faktyczną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji oraz wniósł o oddalenie odwołania. /vide odpowiedź na odwołanie k. 3 akt/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. B. w okresie od 19 kwietnia 2002 r. do 31 października 2014 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 13 października 2014 r. odwołujący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 3 listopada 2014 r. rozpoznał stan po urazie stawu kolanowego prawego bez istotnego ograniczenia sprawności, obrzęk limfatyczny prawej kończyny dolnej niewielkiego stopnia po operacji węzłów chłonnych pachwiny prawej oraz naczyniaka wątroby – obserwacja. Lekarz orzecznik uznał, iż stwierdzone naruszenie sprawności organizmu nie powoduje obecnie długotrwałej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Od tego orzeczenia odwołujący wniósł sprzeciw do Komisji lekarskiej ZUS.

Orzeczeniem z dnia 16 grudnia 2014 r. Komisja Lekarska ZUS rozpoznała obrzęk limfatyczny prawej kończyny dolnej po operacji węzłów pachwinowych z nieznacznym obrzękiem, uraz skrętny stawu kolanowego prawego wygojony bez dysfunkcji ruchowej, odczynu stawowego z zachowaną zawartością poboczną i przednio-tylną. W ocenie Komisji stopień naruszenia sprawności organizmu odwołującego w zakresie układu kostno-mięśniowo-stawowego z powodu wypadków przy pracy w 1995 r., w 1996 r. i w 2001 r. nie powoduje utraty zdolności do pracy.

W oparciu o orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS organ rentowy decyzją z dnia 22 grudnia 2014 r. odmówił E. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Rozpoznając odwołanie od powyższej decyzji, Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 19 października 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nadal, od dnia 1 listopada 2014 r. na okres dwudziestu czterech miesięcy. Wyrok uprawomocnił się z dniem 3 grudnia 2015 r. Jego odpis wraz z pisemnym uzasadnieniem został doręczony organowi rentowemu w dniu 19 listopada 2015 r.

W dniu 25 listopada 2015 r. do organu rentowego wpłynęło zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w P. o pobieraniu przez odwołującego w okresie od 9 stycznia 2015 r. do 7 lipca 2015 r. zasiłku dla bezrobotnych w wysokości 100%.

Natomiast wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 19 października 2015 r., Zakład decyzją z dnia 25 listopada 2015 r. ponownie ustalił od 1 listopada 2014 r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ponadto organ rentowy przekazał tytułem wyrównania wysokości renty należnej a wypłacanej za okres od 1 listopada 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. kwotę 9990,50 zł, która zostanie potrącona o wysokość zasiłku dla bezrobotnych pobranego przez odwołującego w okresie od 9 stycznia 2015 r. do 7 lipca 2015 r. i to w dniu 2 grudnia 2015 r., tj. przy najbliższym terminie płatności.

Dnia 2 grudnia 2015 r. E. B. złożył wniosek o wypłatę odsetek od renty z tytułu niezdolności do pracy nie wypłaconych za okres od 1 listopada 2014 r. do 31 listopada 2015 r.

Rozpoznając ten wniosek organ rentowy decyzją z dnia 10 grudnia 2015 r. odmówił prawa do wypłaty odsetek od należności ustalonej decyzją z dnia 25 listopada 2015 r. realizującą wyrok Sądu Okręgowego z dnia 19 października 2015 r.

bezsporne; nadto dowód: dokumenty w aktach rentowych ZUS

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2016 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego onkologa na okoliczność tego, czy Komisja Lekarska ZUS wydając orzeczenie w dniu 16 grudnia 2014 r. oraz biegli sądowi wydający opinię w sprawie (...) dokonali oceny niezdolności do pracy odwołującego na podstawie tej samej dokumentacji medycznej oraz czy w trakcie trwania procesu dokumentacja była uzupełniana. Nadto w sytuacji, gdyby dokumentacja nie była uzupełniana – czy rozbieżna ocena zdolności do pracy orzeczników Zakładu i biegłych znajduje uzasadnienie w dopuszczalnej interpretacji lekarskiej wyników badań przedmiotowych ubezpieczonego czy też należy ją uznać za błąd lekarski.

Biegły onkolog wskazał, iż odwołujący od dnia 19 kwietnia 2002 r. jest uznawany za częściowo niezdolnego do pracy z powodu utrzymującego się obrzęku chłonnego kończyny dolnej prawej, po przebytych wycięciu węzłów chłonnych okolicy pachwinowej prawej z powikłaniem pooperacyjnym w postaci zakażenia miejsca operowanego. Należność za dalszą częściową niezdolność do pracy, zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi, poczynając od dnia 1 listopada 2014 r. organ rentowy wypłacił odwołującemu w dniu 3 grudnia 2015 r. Częściową niezdolność do pracy w okresie 1 listopada 2012 r. do 31 października 2014 r. przyznano odwołującemu wyrokiem Sądu Okręgowego w sprawie (...). W badaniu lekarskim przeprowadzonym dla potrzeb sprawy (...) biegły z dziedziny chirurgii ogólnej i onkologicznej stwierdzał nasilenie obrzęku chłonnego kończyny dolnej prawej oraz pojawienie się objawów obrzęku chłonnego w obrębie kończyny dolnej lewej. W porównaniu do badania lekarskiego wykonanego w sprawie (...) świadczy to o postępujących, niekorzystnych zmianach zapalno-zarostowych w układzie chłonnym kończyn dolnych. W części za taki stan mogą odpowiadać predyspozycje osobnicze. Jednak czynnikiem istotnie przyspieszającym wystąpienie tych objawów miało operacyjne usunięcie konglomeratu węzłów chłonnych z okolicy pachwinowej lewej i powikłań pooperacyjnych. Komisja Lekarska ZUS orzekająca w dniu 16 grudnia 2014 r. dysponowała tą samą dokumentacją medyczną, do jakiej mieli dostęp biegli sądowi sporządzający opinię lekarską z dnia 9 i 22 kwietnia 2015 r. w sprawie (...). W trakcie trwania procesu nie doszło do uzupełniania tej dokumentacji o dodatkowe dane. W tym kontekście, ocenę zdolności do pracy odwołującego, dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 3 listopada 2014 r. i przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 16 grudnia 2014 r. nie można uznać za dopuszczalną interpretację lekarską dokumentacji medycznej oraz stanu podmiotowego i przedmiotowego wynikającego z badania lekarskiego, ale jako błąd orzeczniczy.

dowód: opinia biegłego (k. 6-7 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS oraz w aktach niniejszej sprawy i aktach sądowych (...). Sąd przyjął, że dokumenty stanowiące podstawę niniejszego rozstrzygnięcia są prawdziwe i wiarygodne. Nie ma bowiem żadnych podstaw do ich kwestionowania z urzędu, a żadna ze stron nie podniosła zarzutu ich nieprawdziwości.

W ocenie Sądu opinia przedstawiona przez biegłego sądowego w osobie J. D. – onkologa, została sporządzona wnikliwie i rzetelnie. Wyczerpująco i szczegółowo wyjaśnia istotę stanu zdrowia odwołującego z uwzględnieniem posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych. Przed wydaniem opinii biegły zapoznał się z dostarczoną dokumentacją. Ponadto dysponował wszelkimi informacjami umożliwiającymi wydanie trafnej opinii i informacje te w sposób prawidłowy wykorzystał. Wnioski zawarte w opinii są jasne i logiczne, nie zawiera ona wewnętrznych sprzeczności, uwzględnia wszystkie istotne okoliczności sprawy. Nadto z opinii tej jasno wynika, iż biegły wydając opinię w sprawie (...) dysponował taką samą dokumentacją, jak Komisja lekarska ZUS w dniu 16 grudnia 2014 r.

Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego. /vide pismo organu rentowego - k. 16, 17/

Sąd zważył, co następuje:

Zasady przyznawania odsetek uregulowane zostały w art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.; dalej także: ustawa o sus, ustawa systemowa). Zgodnie z tym przepisem - jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy o sus określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2009 r. I UK 345/08). W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2010 r., I UK 345/09). Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ten organ ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa.

Zawarte w tym przepisie określenie „okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności” jest bardziej zbliżone znaczeniowo do używanego w przepisach prawa określenia „przyczyn niezależnych od organu”, co oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03). Podejmując próbę klasyfikacji błędów organu rentowego, można je podzielić na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. (...) Bardziej złożona jest prawna kwalifikacja błędów w ustaleniach faktycznych jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, że przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych Sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi za to opóźnienie odpowiedzialności, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia, z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. uzasadnienie cyt. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08).

Jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał bezprawną decyzję o odmowie wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie prawidłowej decyzji zgodnie z prawem przyznającej świadczenie, to powstałe opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które Zakład ponosi odpowiedzialność i jest zobowiązany do zapłaty odsetek. W sytuacjach, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędną interpretacją przepisów, zaniechaniem podjęcia określonych działań z urzędu, błędnym orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w kwestii niezdolności do pracy), ubezpieczony będzie

miał prawo do odsetek liczonych od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Powyżej przedstawione reguły odnośnie okoliczności, które powodują konieczność stwierdzenia opóźnienia w przyznaniu lub wypłacie świadczeń w sposób uprawniający ubezpieczonego do żądania odsetek mają zastosowanie do wszystkich świadczeń z ubezpieczeń społecznych, nie wyłączając rent i emerytur, choć art. 118 ust. 1a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa) stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, wobec czego wydawać by się mogło, że ogranicza zakres odpowiedzialności organu rentowego z tytułu opóźnienia w ustaleniu i wypłacie świadczenia, ponieważ odpowiedzialność byłaby wyłączona w każdym wypadku, w którym złożono odwołanie i sprawa zakończyła się prawomocnym orzeczeniem sądu, a w trakcie postępowania wyjaśniano okoliczności konieczne do ustalenia prawa (ustalano stan faktyczny). Normę wyrażoną w art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej należy odczytać w następujący sposób: za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie świadczenia rentowego lub emerytalnego uznaje się dzień wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia sądu ustalającego prawo do tego świadczenia, o ile za nieustalenie tych okoliczności we wcześniejszym terminie nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

W niniejszej sprawie odwołujący domagał się odsetek ustawowych od przekazanego mu w dniu 2 grudnia 2015 r. wyrównania świadczenia, tj. renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 1 listopada 2014 r. do 31 listopada 2015 r. prawo do której przyznano wyrokiem z dnia 19 października 2015 r. (sprawa (...))

W kontekście oceny prawa do odsetek istotne więc było stwierdzenie, czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków podjął określone działania zmierzające do wyjaśnienia tej okoliczności warunkującej prawo do świadczenia oraz tego, czy na etapie postępowania sądowego pojawiła się nowa dokumentacja medyczna, która była na tyle istotna, że spowodowała odmienną ocenę stanu zdrowia a w konsekwencji przyznanie prawa do wyższej renty. Biegły lekarz sądowy w opinii z dnia 27 stycznia 2016 r. – ten sam biegły, który w kwietniu 2015 r. wydał opinię w sprawie (...) – wskazał na to, iż Komisja Lekarska ZUS orzekająca w dniu 16 grudnia 2014 r. dysponowała tą samą dokumentacją medyczną oraz w trakcie trwania procesu nie doszło do uzupełniania tej dokumentacji o dodatkowe dane. Opinia ta nie została zakwestionowana przez organ rentowy (stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS – k. 44, 45 akt (...)).

Szczegółowe zasady wypłaty odsetek określone zostały w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1999 r., Nr 12, poz.104).

Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, zaś zgodnie z ust. 2 okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Nie można przy tym się zgodzić, aby 30-dniowy termin do wydania decyzji liczyć od dnia wpływu prawomocnego orzeczenia. Postępowanie w sprawie o rentę prowadzone jest z udziałem lekarzy orzeczników, co wynika wprost z treści art. 14 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej. Ich wadliwa ocena zdolności ubezpieczonego do pracy oznacza zatem odpowiedzialność organu rentowego z tytułu odsetek, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony na etapie postępowania przed tym organem daje podstawę do dokonania prawidłowej oceny, a co za tym idzie do wydania trafnej decyzji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 28 października 2015 r., III AUa 611/15).

Bezasadne było twierdzenie pozwanego organu rentowego, jakoby dniem, w którym doszło do wyjaśnienia ostatniej okoliczności w sprawie był dzień 25 listopada 2015 r., czyli dzień, w którym wpłynęło zaświadczenie Powiatowego

Urzędu Pracy określające wysokość pobranego przez odwołującego zasiłku dla bezrobotnych w okresie od 9 stycznia 2015 r. do 7 lipca 2015 r.

W ocenie Sądu okoliczność ta nie miała znaczenia dla ustalenia samego prawa do świadczenia rentowego, a miała jedynie wpływ na wysokość przekazanej odwołującemu kwoty tytułem wyrównania renty należnej za okres od 1 listopada 2014 r. do 30 listopada 2015 r. Jak wskazano powyższej Komisja Lekarska wydając w dniu 16 grudnia 2014 r. dysponowała tą samą dokumentacją, która stanowiła podstawę do wydania zaskarżonej decyzji, tym samym już wówczas organ rentowy winien był wydać decyzję przyznającą E. B. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Biorąc pod uwagę fakt, że wydanie na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 grudnia 2014 r. decyzji odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 22 grudnia 2014 r., nastąpiło przed upływem 30 dni od najbliższego terminu płatności renty (25.12.2014 r.), Sąd uznał, iż należne odwołującemu przysługiwało prawo do odsetek za opóźnienie za okres od dnia następującego po terminie płatności świadczenia za kolejny okres (26.01.2015 r.) do dnia poprzedzającego faktyczną wypłatę (01.12.2015 r.).

Mając na uwadze powyższe rozważania, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych w uzasadnieniu przepisów prawa materialnego, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odsetki za opóźnienie za okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 30 listopada 2015 r. – punkt 1 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie od decyzji z dnia 10 grudnia 2015 r. w pozostałym zakresie, tj. odnośnie do żądania wypłaty odsetek za okres od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia 25 stycznia 2015 r. Nadto nie uwzględniono żądania wypłaty odsetek za dzień „31 listopada 2015 r.”, gdyż dzień taki nie funkcjonuje w kalendarzu gregoriańskim – punkt 2 sentencji wyroku.

/-/ Maciej Nawrocki